

Sygn. akt III KK 2/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołty (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika,
w sprawie **W. M. I.**

skazanego z art. 294 § 1 kk i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 sierpnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 12 lipca 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 12 września 2011 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 12 września 2011 r. w części skazującej za występki z art. 276 kk (pkt VIII aktu oskarżenia, pkt VI wyroku Sądu Rejonowego) i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.;

2. w pozostałym zakresie kasację oddała jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w tej części obciąża skazanego;

3. zarządza zwrot na rzecz W. M. I. kwoty 450 zł (słownie: czterysta pięćdziesiąt) uiszczonej tytułem opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 12 września 2011 r. W. M. I. skazany został na przestępstwa: 1) z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 w zb. z art. 297 § 1 w zb. z art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 w zb. z art. 297 § 1 w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 12 k.k. – na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 50 zł; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody; 2) z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 1 roku pozbawienia wolności; 3) z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. – na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 50 zł; 4) z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. – na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; 5) z art. 271 § 1 k.k. – na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; 6) z art. 276 k.k. – na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności; 7) z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. – na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 50 zł;

łącznie na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 50 zł.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisów postępowania, w tym w zakresie czynu z art. 276 k.k. obrazę art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą „na niepełnym wyjaśnieniu w uzasadnieniu postawy prawnej zapadłego orzeczenia wpływu faktu wydania kserokopii faktury dla bytu przestępstwa z art. 276 k.k. w kontekście przedmiotu jego ochrony i znaczenia na gruncie prawa podatkowego kopii faktury...”.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r., uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynów zarzucanych oskarżonemu W. I. w punktach II i VI aktu oskarżenia, po uprzednim uchyleniu rozstrzygnięcia o łącznych karach pozbawienia

wolności i grzywny, i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. I. w ten sposób, że: 1. uniewinnił oskarżonego od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie X aktu oskarżenia; 2. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia (przypisanego w punkcie V wyroku) ustalił, iż oskarżony zaniechał realizacji od firmy M.T.B. S. P. I. kwoty 15.000 zł; 3. na zasadzie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny za czyny zarzucane w punktach I, III, V i VIII połączył i jako kary łączne wymierzył oskarżonemu 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności oraz grzywny 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł; w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. I. utrzymał w mocy.

Od tego wyroku, w części utrzymującej w mocy i zmieniającej wyrok Sądu Rejonowego, kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to: 1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 k.p.k.; 2. art. 434 § 1 k.p.k.; 3. art. 413 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.; 4. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna tylko w części dotyczącej skazania za występki z art. 276 k.k. (pkt VII aktu oskarżenia, pkt VI wyroku Sądu Rejonowego). Skarżący zasadnie podnosi, że w apelacji w zakresie tego czynu podniesiono dwa zarzuty: 1) obraży art. 7 i art. 410 k.p.k. – braku precyzyjnego ustalenia czy oskarżonemu przekazany został oryginał faktury VAT, czy też jej duplikat; 2) obraży art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. – braku wyjaśnienia podstawy prawnej przypisania sprawstwa czynu z art. 276 k.k. Sąd Okręgowy odniósł się tylko do drugiego z zarzutów, tym samym zasadny jest zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy nie odniósł się należycie do argumentacji apelacji wskazującej, że zgodnie z przepisami prawa podatkowego, obowiązującym w dacie czynu, wystawca faktury VAT – sprzedawca firma PHU U. A.W. – zobowiązana była do jej sporządzenia w dwóch

egzemplarzach, tj. oryginału i kopii, przy czym oryginał był przeznaczony dla nabywcy, kopia zaś dla sprzedawcy. Skoro zgodnie z przepisami prawa podatkowego oryginał faktury winien być obligatoryjnie wręczony nabywcy, to wówczas firma którą reprezentował oskarżony i on sam jako jej przedstawiciel, uzyskiwała po otrzymaniu takiej faktury wyłącznie prawa do rozporządzenia tym dokumentem, zaś sprzedawca dysponował kopią tej faktury. Autor kasacji trafnie podnosi, powołując się na poglądy doktryny, iż za dokument, którym sprawca nie może wyłącznie rozporządzać winno się uważać albo dokument wyłącznie cudzy, albo dokument stwierdzający uprawnienia i obowiązki innej osoby w jednym ze swej istoty egzemplarzu, albo dokument urzędowy wystawiony przez władze publiczne w jednym egzemplarzu.

Sąd I instancji nie ustalił powyższych okoliczności warunkujących możliwość przypisania występku z art. 276 k.k., zaś Sąd odwoławczy nie odnosząc się należycie do zarzutów i argumentacji apelacji obrońcy w tym zakresie, zaakceptował wadliwe stanowisko Sądu Rejonowego. Podzielając zasadność zarzutu kasacji w tym zakresie, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 12 września 2011 r. w części skazującej za występki z art. 276 k.k. (pkt VIII aktu oskarżenia pkt VI wyroku Sądu Rejonowego) i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Wobec oddalenia kasacji w pozostałym zakresie jako oczywiście bezzasadnej, zastosowanie ma norma art. 535 § 3 k.p.k.